

ATRO

tor fue considerado
estigación.
1898 el Teatro de
uede considerar el
l realismo es la di-
or stanislawskiano.
ntal de Meyerhold
eativo interior, jun-
idiana, normal, han
cional, el recuerdo
e toda esta labor.
disciplina de ME-
s en la concepción
ado exterior. Esta-
igue las directrices
teatro del actor. Su
órico, su moraleja
tituido sus grandes
cepto en el espec-
ión objetiva, épica
l el significado del
NER ENSEMBLE
an moda desde los
asimilado», según
eces. Su desconoci-
estancarnos en su
para nuestro mo-

to de investigación
es quien ha preco-
a ANTONIN AR-
mentando, en todos
ásicos por este ge-
DOBLE» es un ma-
no concretamente
idea central de su
ado el nivel de co-
y sincera. Su evolu-
D y PISCATOR en
e la emoción, de la
trabajo. Su misma
espondencia de su
clases burguesas u
muchas veces vio-
ones sus espectácu-
de Estados Unidos,
En 1960, el polaco
e sus espectáculos,
us escasos escritos
a nueva concepción
ceso de creatividad
rema investigación
el campo del teatro
que sea uno de los
etódicos, la sinceri-
tituibles puntos que

Maria Dolors Congost és una noia joveneta—17 anys mal comptats?—que que fa Pre-Universitari i té ganes d'estudiar medicina.

Ha participat en alguns concursos. L'any 68, en el Concurs de La Pastera de Salt, obtingué el premi de prosa amb el seu recull de narracions "Cosos sense solta ni volta". I, per dues vegades, s'ha presentat al Carles Riba, de poesia.

Encara que ella digui que escriure és sols un passatemp i que no pensa dedicar-s'hi, llegida la seva encara escassa producció, crec que tornarà rein- cidir i el seu nom s'haurà d'afegir a la llista de poetesses que hem tingut a Olot.

Porta escrits dos reculls de poesia, "Manyoc de carn" i "La nostra vida". Diferents en la forma. "Manyoc de carn" és directe, sense artificis; mentre que en "La nostra vida" es cerquen (a pesar seu, segons diu l'autora), formes més subtils. En el fons, tot i l'aparent divergència, una mateixa constant els informa: la disconformitat davant unes formes de vida que Maria Dolors Congost no accepta i que voldria transformar.

"Manyoc de carn", el primer en ésser escrit, és també, potser, el més fe- mení dels dos. Els poemes que el componen estan lligats per un tema, l'em- baràs. I serveixen a la poetessa per dir-nos, més ben dit, per explicar a l'infant que ha de néixer, les seves impressions en la vida: que no creu en els mites il.lusoris, que la història sols és pols i que és el present el que importa, els seus sentiments, ben femenins, de dolçor i compassió.

En l'altre recull, "La nostra vida", valent-se d'unes formes emparentades amb el surrealisme, hi aboca tot un neguit opressiu que, ritmat amb la presèn- cia de la mort, ocupa totes les poesies que el formen. I d'una manera més agra (tot i el volgut obscurantisme dels poemes, allò que dèiem del surrea- lisme), va contant-nos la buidor que ella cerca omplir i que, en els seus poe- mes, no aconsegueix.

Però, deixem-nos de parlar d'ella, i que sigui ella mateixa qui ens parli en els seus poemes.

DISBAUXES

Podria sortir
esgarrapant la nit
i no sé on arribaria.
Potser lleparia els estels
i m'engoliria el vent del nord.

Aquesta tarda,
a glops d'angoixa i de fàstic
voldria mirar-me al mirall
sense haver de plorar.
Voldria creure encara en bruixots,
i després de guaitar la muntanya
fosca del gegant,
ofegar-me dins les faldilles de la mare.
Voldria...
encetar la vida d'una vegada,
a mossegades,
com la poma d'Eva.
Després,
endinsar-me en el buit vermell
del càstig.

ÉS AIXÍ

Ens hem fet mal
tots plegats.
Els arbres tallats
s'han enfonsat a la sorra
i els ha buidat la mort.
Hem quedat sols,
plens de ferro i oli.
Mastegant el pa
que hem guanyat per sempre.
Papallones negres
voltaven els vidres de casa.
No han pogut entrar,
i a la matinada
s'ha mort un jardí.

Ens hem fet mal tots plegats.

(De "La nostra vida")

(De "La nostra vida")